

КАШТАЛЬЯН Дзіяна,

вучаніца 11 класа

ДУА «Вясейская сярэдняя школа»

Слוצкага раёна.

Тэма: «*Сэрца, аддадзенае дзецял*»

Гавораць, што школа – гэта другі дом, а настаўнік – другая маці. У нашым школьным доме кожны настаўнік для нас, вучняў, самы лепшы і самы любімы. Усе яны заслугоўваюць шчырыя словы падзякі за веды, дадзеныя нам, за майстэрства і павагу да кожнага.

Асабіста я ніколі не забуду свайго самага-самага любімага класнага кіраўніка – Безыну Валянціну Анатольеўну. Памятаю, як наша першая настаўніца перадала нас, такіх розных, такіх непаслухмяных, у беражлівыя рукі Валянціны Анатольеўны. Усе мы, прыйшоўшы першы раз у кабінет, дзе яна працуе, стаялі зачараваныя прыгажосцю выдатных карцін, на якіх намалюваны пейзажы роднай вёскі Камора, дзе нарадзілася настаўніца. Возера, па якім плывуць белыя статныя лебедзі, здавалася такім прыгожым, родным, блізкім.

Тады я даведалася, што мой класны кіраўнік – сапраўдны мастак. Пасля, не раз бываючы ў яе дома, я заўсёды з вялікім задавальненнем разглядала яе карціны. Валянціна Анатольеўна любіць маляваць. Яна выкладае ўрокі малявання, гісторыі, грамадазнаўства. Каму пашчасціла вучыцца ў Валянціны Анатольеўны, на ўсё жыццё запомніць яе пазнавальныя і захапляльныя гутаркі, уменне зацікавіць вучняў, уразіць нечым незвычайным.

Нездарма ў настаўніцы шмат узнагарод. Яна сапраўды заслугоўвае, каб яе заўважылі. Хто быў на выставах карцін Валянціны Анатольеўны, застаўся задаволеным, знайшоў для сябе нешта сваё. А яе ўрокі – сапраўдны цуд. Віктарыны, курсы, вандроўкі ў мінулае, складанне прэзентацый. Нават

усяго не пералічыш, што можа зацікавіць на ўроку ў Валянціны Анатольеўны. Цяжка ўявіць, які нялёгкі «настаўніцкі хлеб». Класны кіраўнік імкнецца выхаваць нас сапраўднымі людзьмі: добрымі, спагадлівымі да чужой бяды, уважлівымі да бацькоў.

А як яна спявае! Гэта трэба чуць! І мы, яе вучні, таксама спяваем на розных школьных мерапрыемствах. Усім класам, хорам. Усё гэта толькі дзякуючы Валянціне Анатольеўне. Яна для нас, як промень сонца, што асвятляе шлях у дарослае жыццё.

Валянціна Анатольеўна памятае ўсіх сваіх вучняў, цікавіцца іх поспехамі, дапамагае ў цяжкую хвіліну і словам, і справай.

Яна цудоўная жанчына, маці ўжо трох дарослых дзяцей, якія таксама яе паважаюць і любяць.

Хутка і мы пакінем сцены роднай школы, але назаўсёды ў памяці застануцца цікавыя ўрокі, класныя гадзіны, спартыўныя мерапрыемствы...

Прыемная ўсмешка маёй настаўніцы назаўсёды застанеца ў памяці. Я ніколі не забуду, як мы рыхтаваліся быць настаўнікамі ў дзень самакіравання. Валянціна Анатольеўна падбадзёрвала нас: «Не хвалойцеся, усё ў вас атрымаецца. Вы ж у мяне такія малайцы!» І сапраўды, усё было выдатна, урокі прайшлі цікава. А пасля – святочны канцэрт, у якім прынялі ўдзел амаль усе вучні нашай школы. Кветкі, усмешкі на тварах настаўнікаў.

Якая гэта нялёгкая праца – вучыць дзяцей, але вельмі патэсная і творчая. Хочацца, каб наша Валянціна Анатольеўна яшчэ шмат гадоў працавала, дзялілася сваімі ведамі з вучнямі. Я думаю, гэта пра яе сказана: «Сэрца аддае дзецям».

Дзякуй вам, паважаная Валянціна Анатольеўна, што сваю мудрасць, любоў і павагу да вучняў вы пранеслі праз усё жыццё, што перадалі і прывілі нам.